

תְּרוּמָה

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 668
במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון
רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל
השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2,
השבוע יתקיים השיעור ביום ד' בשעה 19:00.
השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה:
977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 556 שנה י"ב העלון מוקדש לע"נ הרה"ג יעקב אדלשטיין זצ"ל כ"ט שבט תשפ"ב

999 ה'תשפ"ב

999 ה'תשפ"ב

בתפילה ובשעת קריאת התורה בבית המדרש שלנו במשך שנה שלמה. מפרשת 'בראשית' שנתחיל עתה ועד פרשת 'זאת הברכה' של שנה הבאה, ובזכות החיזוק הזה, ה' יתברך ישלח לו רפואה שלמה.

הציבור, ששכן במקום בדומיה, התרגש מאוד לשמע הדברים, ותיכף ומיד קבלו כולם יחד בהחלטה גמורה, כי הם מתחייבים לא לדבר בבית הכנסת כלל במשך כל השנה.

לאחר מספר ימים, הלך הילד לבית הרפואה לערוך סדרת בדיקות להעריך מה מצב המחלה המקננת בגופו ואת דרכי הטיפול. והנה הרופאים יוצאים מחדרו, כשאינם מבינים מה קרה. שכן מהמחלה הקשה לא נשאר זכר, הכל עבר וחלף כליל. הילד בריא כאילו מעולם לא חלה במחלה זו. הרופאים היו המומים כיון שמדובר בסוג נדיר של מחלה שבדרך כלל אין לה מרפא.

כתב ה'תוכחת חיים' (לרבי חיים פלג"י תרומה): "אדם אשר נזהר בכל יכולתו שלא לדבר שיחה בטלה בבית הכנסת - מובטח לו - "שיראה זרע, חפץ השם בידו יצלח, יאריך ימים, לא ימות לשחת, לא יחסר לחמו, ולאחר מותו תנוח נפשו בקבר לשכון לבטח, ואינם נרקבים גופו ועצמותיו".

וישמע החכם ויוסיף לקח לשמור על קדושת בית הכנסת ולא לדבר בדברי חולין כלל.

שבת שלום

תְּרוּמָה - תוכן ענייני הפרשה

- א. ציווי ה' לקחת מאת בני ישראל י"ג סוגי חומרי גלם כתרומה לצורך בניית המשכן (כה, א-ט).
- ב. מצות עשיית ארון העדות ובדיו (לנשיאתו), ועליו הכפורת שעל גבה הכרובים.
- ג. ציווי עשיית השולחן וכליו - קערות לאפיית לחם הפנים, כפות ללבונה, עמודים, ומקלות בין הלחמים (כה, כג-ל).
- ד. ציווי עשיית המנורה וכליה (נרות, מלקחיים, ומחתה).
- ה. ציווי עשיית האוהל שעל גבי המשכן, המורכב משלוש שכבות של כיסויים: מצמר - 10 יריעות מחוברות זו לזו שאורכן יחד 40 אמה, מעיזים - 11 יריעות משיער עזים, שאורכן יחד 44 אמה ומעל שתיהן מכסה של עורות אילים ועורות תחשים (כו, א-ד).
- ו. מצות עשיית 48 קרשי המשכן (המשמשים כקירות למשכן) והעמדתם מלמטה על אדני כסף, טבעות לחיזוק מלמעלה, ובתווך נוסף חיזוק ע"י הבריחים (כו, טו-ל).
- ז. מצות עשיית הפרוכת להבדיל בין הקודש לבין קודש הקודשים, וסדר העמדת כלי המשכן ומסך לפתח האוהל.
- ח. ציווי עשיית מזבח מנחושת לקרבנות (בחצר המשכן) (כו).
- ט. הוראות על עשיית חצר מסביב למשכן; מוקפת קלעים מפשתן, על עמודי כסף, ואדני נחושת. אורך החצר מאה אמה, ורוחב חמישים אמה, ומסך לפתח חצר המשכן.

כתוב בפרשה (כה, ח): "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם". הגמרא (במסכת מגילה) נאמר כי בתי כנסיות ובתי מדרשות הם 'מִקְדָּשׁ מְעֻט'. ודין זה עומד ביסוד ההלכה הראשונה בשולחן ערוך בדיני קדושת בית הכנסת, כמבואר בדברי המשנה ברורה (שם ס"ק א') "כי הם נקראים מקדש מעט ובמקדש כתיב (ויקרא יט, ל): "וּמִקְדָּשֵׁי תִירְאוּ" שיהא מוראו של השוכן בה עליו. עכ"ל.

"מִקְדָּשׁ מְעֻט" - הוא כינוי לבתי כנסיות ובתי מדרשות והמקור מהנביא יחזקאל (יא, טז): "וְאָהֳיָה לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מְעֻט". וכתב ה'ילקוט יוסף' [הלכות בית הכנסת, עמוד רלז]: בתי כנסיות ובתי מדרשות אין נוהגים בהם שחוק וקלות ראש, ואותם הנוהגים שם שחוק וקלות ראש עליהם נאמר (ישעיהו א, יב): 'מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיְדְּכֶם רִמְס חֲצָרָי'. ואסור לדבר שיחה בטלה בבית הכנסת... ובזוהר הקדוש הפליג מאוד בעונש המדבר דברים בטלים בבית הכנסת, עד שאמרו שם שאין לו חלק באל-קי ישראל. רח"ל.

לו היינו משכילים להבין, עד כמה גדולה מעלת השתיקה בבית הכנסת ואילו ישועות עצומות ניתן לקבל בזכות מעלה זו - אין ספק שהיינו שומרים על הפה ולא היינו מוציאים שום הגה. מעבר לעובדה כי חלילה כשהאדם מדבר בבית הכנסת, הרי הוא כאחד המגלה, שאין לו יראה כלפי מי שאמר והיה העולם. לאותם אלה שמדברים שעושים שחוק וקלות ראש בבית הכנסת נתלה שלט ונכתוב: "אם באת לבית הכנסת כדי לדבר - לאן תלך כדי להתפלל"??...

להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו על מעלה זו: לבית מדרשו של הגאון הגדול, רבי אברהם שלמה יאווא, רב קהילת 'נטעי אביגדור' באמריקה, ביום שמחת תורה, טרם עליית כל הילדים הקטנים לתורה, ניגש אברך אחד אל כבוד הרב אברהם שלמה יאווא וסימן לו, כי בנו אהובו בן השלוש שנים בלבד, העומד עתה לעלות לתורה חולה במחלה קשה ל"ע, וכי הוא מבקש, שהרב יברכו בעת עלייתו לתורה לרפואה וישועה.

הרב שמע זאת והשתיק את בית המדרש. הוא אמר, כי לפני שיתחילו הילדים לעלות לתורה מבקש הוא לספר להם סיפור מרטיט ומפעים כאחד, שהתרחש עם הרב אביגדור מילר. מסופר על אברך אחד, שחלה במחלה קשה ל"ע, וכשביקש מהצדיק הרב אביגדור מילר שיברכהו לרפואה שלמה, שאל הרב: "האם בבית הכנסת שבו הוא מתפלל מדברים בשעת התפילה?" כשענה אותו אברך בחיוב נבהל עד מאוד לשמוע מהרב, כי לצערו אין תרופה למכתו.

מיד הוא חיפש ומצא בית כנסת, שבו נשמרת קדושת הדיבור, ובדרך פלא נרפא מאותה מחלה קשה. הקהל שמע את הסיפור והתרגש מאוד. ואז פנה הרב אל עשרות אנשי הקהילה ששהו בבית הכנסת עם ילדיהם ואמר: "דעו לכם, כי יש פה ילד קטן בן שלוש שנים בלבד, החולה במחלה הקשה ל"ע. על כן אני מבקש מכל המתפללים, ללא יוצא מן הכלל, לקבל על עצמם, שלא לדבר

”ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם” (כה, ח)

מתי השכינה שורה אצל האדם – סיפור מרתק

לא נאמר בתוכו, אלא בתוכם, ללמדך שהקב"ה שוכן בכל אחד ואחד.

חז"ל אומרים (שבת ל:): אין השכינה שורה על האדם מתוך עצבות, כשיש שמחה בבית יש שכונה, וכשיש שכונה יש ברכה בבית, זהו מתכון ברור ובטוח להצליח בהקמת בית בישראל, ולהצלחת האדם בכל אשר יפנה.

סיפר רבי אלעזר טורק שליט"א: שמעתי סיפור נורא מהגאון רבי ישראל זיכרמן שליט"א, רבה של אחוזת ברכפלד, כאשר הספיד את רבנו, מרן הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל בעל 'שבט הלוי'. היה זה כאשר שימש הרב זיכרמן כחבר ועדת הרבנים של בית החולים 'מעייני הישועה' בבני ברק, באחד הימים הוא נקרא למיטתו של חולה במצב קשה שלא עלינו היה משותק ברוב חלקי גופו, בקושי רב יכול היה להניע את גופו או להזיז אבר מאבריו. הוא שאל את הרב זיכרמן בתום-לב האם עדיין יכול הוא לברך בברכות השחר את ברכת 'שעשה לי כל צרכי', הרי כעת אין לו יותר שום תפקיד בעולם? השיבו הרב זיכרמן כי הנה המרא דאתרא, מרן בעל 'שבט הלוי', אמור לבקר כאן היום בבית החולים ונציג לפניו את השאלה. ואכן מאוחר יותר כשהגיע הרב וואזנר לבית החולים והציעו בפניו את השאלה, התרגש עד מאוד וביקש להיפגש עם החולה, לשוחח עימו פנים אל פנים. כשנכנס לחדר, ליטף הרב וואזנר את ידי החולה באהבה ובחום, וביקש את רשותו לספר לו את הסיפור המדהים הבא: "בבחרתי זכיתי להתלוות למורי ורבי, מרן הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל, בעת שהלך לבקר את אחד מטובי בני הישיבה שחלה במחלה חשוכת מרפא. הבחור שכב אמנם חסר אוניס, מיוסר וכאוב בגופו, אולם מרומם בנפשו, שרוי בשמחה ובמצב רוח טוב.

רבי מאיר שהתפעל מאוד מכוחות הנפש הכבירים של תלמידו החולה, שאלו: "שמחה זו - מהי עושה"? (מהיכן אתה שואב את השמחה), השיב הבחור תשובה מפעימה: "הנה בנוגע למצבי הקשה שאני שרוי בו כעת, שכמעט ואינני מסוגל לעשות דבר, התבוננתי רבות מה התפקיד שלי כאן בעולם? בשביל איזו מטרה השאיר אותי הקב"ה כאן לחיות? עלו בדעתי דברי חז"ל (שבת יב:): האומרים: 'שכינה מראשותיו של חולה'. נמצא אם כן, שהתפקיד של החולה הוא להוריד את השכינה לעולם, שעל ידי חוליו ה' יתברך משרה את שכינתו עליו, וזהו תפקיד נעלה וחשוב מאוד. אולם במקום אחר אומרים חז"ל (שם ל:): שאין השכינה שורה מתוך עצבות, לכן אני משתדל ככל יכולתי וכוחותיי לא להיות עצב, כי על ידי העצבות מסתלקת השכינה, ואני מועל בתפקידי לגרום שתשרה עליי השכינה. לכן אתם רואים על פניי שמחה גדולה כל כך, אני שואב עידוד רב בכך שאני גורם להשראת השכינה בעולם".

רבי מאיר הביע קורת רוח והנאה מרובה מהאמרה הטהורה והמחוכמת שנשמעה מבחור מיוסר כמותו, והתבטא בהתפעלות: "אמרה כזאת צריכה להישמר לדורות!..."

בשלב זה אמר הרב וואזנר לחולה בנימה אישית: "כיצד יכול אתה לומר שאין לך תפקיד בעולם, הלא על כתפך מוטל אחד התפקידים הכי נעלים ומרוממים בבריאה להשרות בה את השכינה!"

והוסיף הרב זיכרמן לספר כי לאחר הדברים הנפלאים הללו ששמע החולה מפי הרב וואזנר, השתנה כל מצב רוחו לטובה, והרופאים העידו כי לאחר מכן גם מצבו הבריאותי השתפר פלאים מעל דרך הטבע. [על פי 'אוצרותיהם אמלא']

”ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו...” (כה, ב) – הכל תלוי בלב

למרות שבניית בית המקדש היא מצוה דאורייתא - בכל זאת מדגישה התורה שלבניית המשכן יקחו רק מ"אשר ידבנו לבו" ולא יכפו להביא לבניית המשכן, כי העיקר זה הרצון - שהתורם ירצה לתת, ואם חלילה לא היה איש מוכן להרים תרומתו - לא היה מקדש בישראל, וזה דבר פלא שהתורה מציבה תנאי להקמת המשכן ששם תשרה השכינה, בנדיבות לבו של התורם.

עוד יש לתמוה, שהכתוב אומר: "ויקחו לי תרומה" - וחז"ל דרשו "ל"י" - לשמי. לא די לתת, אלא יש לתת עם כוונה לשם המשכן. דבר שלא מצינו בשום מצוה.

ללמדנו, שבמצוות בניית בית המקדש יש תנאי מיוחד - שבלא רצון הנותן, ובלא כוונת לשמה - העשייה פסולה. עוד מצינו במצוה זו, מה שלא מצינו במצוות אחרות, שאם חצב אדם אבן שלא לשם בניית המקדש, ואפילו אם חצב האבן לשם בניית בית הכנסת, תהיה האבן פסולה למקדש, כיון שלא כיוון בתחילת החציבה לשם בניית המקדש. ואפשר לבאר: ארץ ישראל היא המקום המסוגל ביותר עלי אדמות לעורר את הלב לקיום המצוות עקב קדושתה של ארץ ישראל, וירושלים גדולה בקדושתה מכל ארץ ישראל, ובית המקדש מכל ירושלים, שבו מקריבין קרבנות לכפר על חטאותינו. א"כ מקום המקודש לישראל חייב להיות שנעשה עם כל הכוונה לשמה, ומ"אשר ידבנו לבו", כי גם זה שחטא ובא להקריב קרבן, אם לא יחזור בתשובה אלא יעשה סתם מעשה לא יכופר עוונו, ד"רחמנא ליבא בעי" - וכשאינן לב - אין לקרבן כל ערך, ואין לשכינה לשרות בלי נדיבות הלב ובלי כוונה לשמה. [רבי אביגדור נבנצל שליט"א]

”מאת כל איש אשר ידבנו לבו...” (כה, ב)

מדוע נקראת התרומה 'נדבת הלב'? לפי שיש איברים מקבלים ואינם נותנים, ויש נותנים ואינם מקבלים, ויש מקבלים ונותנים, ויש שאין נותנים ולא מקבלים.

הלב הוא איבר נותן ואינו מקבל כמו שכתבו חכמי הרפואה. לזה ייחס את הנדיבות ללב, שהנדיב הוא הנותן ואינו מקבל. רמז נוסף יש כאן. כי הלב יש בו תכונה יסודית והיא התמדה! מרגע בו נוצר האדם, לא פוסק לבו מלפעום.

הלב פועם ברציפות עד יומו האחרון. אילו חלילה יחדל הלב מלפעום ולו רק לזמן מועט, יקרו כל מערכתיו של האדם וחלילה ימות. ובזה רמז לעבודת הלב בכלל ולנדיבות הלב בפרט. אין די בנתינה חד פעמית, צריך להתמיד ולהתמיד, עד שיהיה מנותני הצדקה בכל לב, בכל יום, תמיד.

ורמז נאה יש בזה. המילה 'לב' מורכבת מהאותיות למ"ד ובי"ת. מילוי האותיות (האותיות הנסתרות שלהן) הינן: למ"ד - מ"ד, ובי"ת - י"ת אם נחבר את מילוי האותיות יוצאת המילה 'תמיד', וזה רמז נפלא.

”אבני שהם ואבני מלאים” (כה, ז)

כתב 'רבנו בחיי' (פרשת תצווה): אודם ניתנה לראובן על שהאדימו פניו בחטא בלהה כשבלבל יצועי אביו, והודה ולא בוש, והאבן נקראת 'רובין', וגדלה בים במקומות ידועים, והוא סלע גדול, ומוצאו כמוצא הכסף והזהב.

וסגולתו: אשה הנושאתו - אינו מפילה לעולם. וגם לאשה המקשה לילד. ואם שוחקין ומערבים אותו באכילה ושתיה יועיל להריון, כדודאי ראובן ועל כן נכתב 'אדם' חסר 'ואו' להורות על 'אדם'. [ילקוט ראובני]

את הדינים; אבל את, הכנסת קודם את הסוכר, ואחר כך את הקפה, וממילא עוררת את הדינים!
 אמר על כך הגר"י זילברשטיין: אנחנו אין לנו כל מושג בדברים אלה של ר' מאיר'ל מפרמישלאן, אחד מגדולי הגדולים בדורות שלפנינו. מה שברצוני לומר הוא, שגם רבי מאיר'ל בעצמו לא התכוון ללמד את בנותיו את תורת המתקת הדינים, על כל מה שכרוך בה. לא זו היתה כוונתו בדבריו. הרבי התכוון ללמד את בנותיו את צורת ההנהגה בבית היהודי, ומסר זה מתאים במיוחד לתקופתנו.
 יש הסבורים שאמנם ההנהגה בבית צריכה להיות ברמה הרוחנית הגבוהה ביותר, אבל מאידך - כך הם חושבים - לא כל דבר המתרחש והנעשה בבית, נזקק לרמה שכזו... הם מוכנים להבין ש'המעשים הגדולים' של הבית, אכן צריכים להיעשות מתוך רצינות המחשבה, ומתוך הכוונות היותר טובות, אבל האם גם הפעולות הקטנות, מעשי היום-יום, נכרכים בהנהגה זו של הבית היהודי? ולמשל, כאשר אני מכין קפה, האם יש הבדל אם אניח את הקפה לפני הסוכר, או ההיפך? בא הרבי, ר' מאיר מפרמישלאן ולימד את בנותיו שגם דבר זה כלול בהנהגת הבית, וגם הפעולות הקטנות ביותר - מן הראוי שתיעשינה בכוונה הראויה, ומתוך רצון לקדש שם שמים. **כי הבית היהודי, בית מקדש הוא!** ומי שמתייחס לביתו כך, הרי יבין מאליו שכמו שבבית המקדש הוא לא היה מזלזל בשום פעולה, וכל מילה שהיה מוציא שם מפיו היתה בכוונה היותר ראויה, כך צריכה להיות הנהגתו בתוך ביתו.

הבית והאשה לפני הכל - סיפור

סיפר ר' יחיאל מאיר צוקר שליט"א: באשדוד בתקופה מסוימת היתה מצוקה קשה של כוללים. בימים ההם החל הרב שלום בער סורוצקין שליט"א את מפעליו הגדולים, נפגשתי עמו, ותוך כדי פגישה נסחפתי אל הצלחותיו, והחלטתי שאני מקים כולל בעיר, אבל לא כולל רגיל אלא כולל שדורש מאברכים עמל רב - תמורת תשלום של אלף דולר בחודש, להוריד מעליהם חלק מהדאגות, שישבו ויגדלו בתורה. כבכל דבר, ניגשתי למר"ר רבי פנחס שרייבר זצ"ל. הוא, שידע מהמצוקה הקשה, וגם ראה חיסרון בכולל רציני שיתן דוגמא לבני עליה אמיתיים, עודד אותי מאוד, כמובן, לעניין. סיכמתי עם רעייתי על נסיעה לא ארוכה לאמריקה. הייתי מתואם עם הרב סורוצקין, הוא התחייב לעזור לי באיסוף הכספים שם. התאריך היה סגור, ההכנות היו בעיצומן, הכנתי אלבום, ניירת, הגלגלים נעו קדימה, נפלא. שעת צהריים, הטלפון בבית מצלצל ומהעבר השני של הקו מורי ורבי זצ"ל. הוא ניגש ישר לעניין: "האם אשתך מרוצה מנסיעתך?... אמרתי ששוחחתי איתה והיא מסכימה. היא רק מסייגת את זה שהנסיעה תהיה חד פעמית ולא כל חודש"... זאת אומרת שהיא אינה מרוצה מזה, סיכם הרב, "אם כך - אינך נוסע, תבטל את כל התכנית!"
 הטלפון הזה נתן לי שיעור חזק מאוד, והעמיד אותי על טעות נוראה שחייתי עמה כמה שנים! במשך כל השנים שהקמתי מוסדות, עסקתי בחינוך, הרבצתי תורה אצל בחורי ישראל, דאגתי את דאגתם, זיכוי הרבים ללא לאות, היה ברור לי שכל אלו שמים בצל את הבית, הבית יכול לחכות. אם הם לא עושים מה שאני עושה - אני מזכה אותם, ובקשיים שלהם יש להם חלק במעשי הכבירים... מר"ר זצ"ל העמיד אותי במשפט אחד קצר במקום האמיתי: הבית והאשה לפני הכל! שמו של הקב"ה ימחה על המים, ולא תימצא מריבה בין איש לאשתו!
 ["אדרבה"]

"וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם" (כה, ח) - איך יש מציאות לדורות לקיים מצות בניית המקדש הרי זה ירד מלמעלה?

הרמב"ם (במניין המצוות מצוה כ') כתב: יש מצוה לבנות בית הבחירה, שנאמר "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ".
 וכן 'החינוך' (מצוה ז"ה) כתב: מצות עשה לבנות בית לשם ה', שנהיה מקריבים שם קרבנותינו אליו, ושם תהיה העליה לרגל וקיבוץ כל ישראל בכל שנה.
 והנה יש להקשות: לדברי רש"י והתוספות (סוכה מ"א. ובר"ה ל: ובשבעות ט"ו): שמקדש העתיד שאנו מצפין, בנוי ומשוכלל, והוא יגלה ויבוא משמים, שנאמר (שמות טו, יז): "מִקְדָּשׁ ה' פִּוְנָנוּ יִדְיָ".

אם כן איך שייך לקיים מצוה זו לדורות, הרי בית המקדש יבוא משוכלל ומוכן מלמעלה, ללא שאדם יעשה משהו.
 ויש לתרץ: א. על פי המהרי"ל דיסקין זצ"ל (מובא בפירוש שיח יצחק בסידור אשי ישראל במוסף ג' רגלים) שביאר כפל ושינוי הלשון "והראנו בבנינו ושמחנו בתיקונו" עפ"י הכתוב (איכה ב, ט) "טָבְעוּ בְּאֶרֶץ שְׁעָרֶיהָ", ודרשו חז"ל שהשערים נגנזו בארץ, ולכאורה מאחר ובית המקדש העתיד ירד מהשמים, לאיזה מטרה נגנזו השערים, אך הטעם כי זולת זה יהיו ישראל נכלמים, ולא תהיה שמחתם שלמה, כי נמנע מהם מצות עשה של 'וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ', על כן היה מהחכמה העליונה שיגנזו השערים, וכשירד המקדש מהשמים, אז יעמידו זקני ישראל השערים הנגנזים, והמעמיד דלתות בבית, הרי זה כאילו בנאו, כמבואר בגמרא (בבא בתרא נ"ג) שהעמדת דלתות הוא עיקר הבניין, ובזה תהיה שמחתם שלמה שזכו לקיים מצות 'וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ', וזהו שאומרים 'וְהָרָאנוּ בְּבִנְיָנוּ' - זה הבניין המשוכלל מלמעלה, 'וְשִׁמְחָנוּ בְּתִקְוָנוּ' - הוא העמדת השערים, לפי זה אפשר לקיים בניית המקדש ע"י העמדת השערים.
 ב. ה'ערוך לנר' (מסכת סוכה מ"א) חולק על דברי התוספות שודאי בית המקדש לעתיד לבא יבנה בידי אדם, ומה שנאמר "מִקְדָּשׁ ה' פִּוְנָנוּ יִדְיָ" - שירד למטה, הוא בית המקדש רוחני שיבא לתוך בית המקדש הגשמי כנשמה בתוך הגוף.
 וכן נראה במכילתא שדרש "מְכוּן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלַּת ה'" (שמות טו, יז) שבית המקדש של מעלה מכון כנגד בית המקדש של מטה, ועל זה נאמר "מִקְדָּשׁ ה' פִּוְנָנוּ יִדְיָ", שלעתיד לבוא כשימלך ה' לעולם ועד לעיני כל באי עולם, ישכון למטה בתוך מקדש בנוי, ויִמְכֹּן כנגד בית המקדש של מטה, לפי הנ"ל אפשר שהראשונים שסוברים שהמצוה נאמרה לדורות, סוברים שיבנה ע"י אדם.
 [מעדני אשר]

"וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם" (כה, ח) - כי הבית היהודי, בית מקדש הוא - סיפור

אחת מבנותיו של ר' מאיר מפרמישלאן הכינה לו כוס קפה, ולאחר ששתה הגיב האבא במילים חיוביות מאוד על טעמו של כוס הקפה. כעבור זמן מה ניגשה בת נוספת של הרבי והכינה עבורו כוס קפה, ותגובתו היתה קרירה למדי. הדבר עורר את תמיהתה של הבת השניה, שכן גם היא שמעה את תגובת אביה על הכוס הראשונה.
 ראה אביה את תמיהתה, והסביר לה כדלהלן: אחותך שהכינה לי את הכוס הראשונה, הכניסה בתחילה את הקפה, שהוא בבחינת 'דין', ואחר כך את הסוכר, והסוכר 'המתיק

"דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי"
(כה, ב) - זכות שמורה - סיפור

"האומנם אינך מוכן לקבל את נדבתך?! תמה הגביר ר' לייב טובנר. לפניו ניצב אברך בעל פנים עדינות, שהציג מכתב מאת האדמו"ר מסדיגורה, רבי אברהם-יעקב פרידמן, המופנה למחותנו, הגאון הרב יעקב-יוסף הלפרין, ובו הוא מעתיר שבחים על האברך ומציין כי הוא קרוב משפחתו. הגביר סבר שאולי הסכום שביקש לתת נמוך מדי והעלה אותו, עד שהציע לתת לו שלוש-מאות רובלים - סכום עצום בימים ההם. אך האברך עמד בסירובו.

"עיינן בבקשה בתוכן המכתב ותיווכח כי כל בקשת הרבי ממחותנו היא למצוא לי עבודה באחד מעסקיו", הסביר האברך. "בקשתי היחידה היא, שהואיל ואין בידי פרוטה, אשמח אם תיתן לי את הסכום הדרוש לנסיעה אל הרב הלפרין. זאת ולא יותר". למראה פליאתו של הגביר סיפר לו האברך את השתלשלות הדברים. מצבו הכלכלי הידרדר, והוא לא הצליח למצוא פרנסה. בצר לו פנה אל קרוב משפחתו, האדמו"ר מסדיגורה, וביקש ממנו לתת לו מכתב המלצה שיסייע לו באיסוף תרומות.

"לא נכון לנצל את זכות האבות", אמר לו הרבי. "מוטב שאכתוב לך מכתב למחותני, שידאג לשלב אותך באחד מעסקיו, ומשם תבוא פרנסתך".

והרבי סיפר לאברך: בארץ ישראל התגורר יהודי ירא שמיים ותלמיד-חכם מופלג, שבקושי הצליח להביא פת לחם לבני ביתו. השנים חלפו, שלוש מבנותיו הגיעו לגיל הנישואין, ולאיש אין פרוטה כדי להשיאן. רעייתו החלה להפציר בו כי ייסע לחוץ לארץ וידפוק על פתחי בעלי יכולת. "ליבם יפתח כשיראו מולם יהודי מארץ הקודש", אמרה.

היהודי לא התלהב לעזוב את לימוד התורה בארץ הקודש ולצאת למסע נדודים בניכר. לבסוף נכנע, בתנאי אחד: "אינני רוצה לנצל את קדושת הארץ. לא אספר לאיש מנין באתי. רק לפני צדיק אחשוף את סיפורי".

יצא האיש לדרכו, אך מכיוון שלא גילה כי בא מארץ הקודש, התייחסו אליו כאל פושט יד רגיל, והוא הצליח לקבץ פרוטות מעטות בלבד. כשראה שנודדו אינם מניבים פרי החליט ללכת לבית מדרשו של רבי ישראל מרוז'ין.

הרבי הקשיב לדבריו, נתן לו שישה רובלי כסף, והציע לו לנסוע אל מחותנו, רבי דוד מזבלטוב, באומרו שבוודאי יוכל לתת לו עצה טובה ומועילה. היהודי עשה כדברי הצדיק ונסע אל רבי דוד. גם רבי דוד נתן לאיש שישה רובלי כסף, ואמר לו כי כדאי שילך אל רבי מאיר מפרמישלן. "העולם רואה אותו בבחינת נביא, והוא בוודאי יושיע אותך", אמר.

יצא היהודי לפרמישלן. ביום שלישי הגיע לעיר ומייד סר לביתו של הצדיק. השמש הביט בו ובבגדיו המרופטים והמאובקים, וסבר שהוא קבצן המחזר על הפתחים. באותו זמן מצבו הכלכלי של הרבי לא היה שפיר. הודיע השמש לאיש כי לא יוכל להיכנס עכשיו.

בצר לו פנה האיש לבית המדרש ושקע בלימוד התורה. מראה היהודי, הלומד תורה בחשק ובהתלהבות, שבה את תשומת ליבו של חייט העיר, והוא הזמינו לביתו לארוחת הערב. הנאה מרובה רווה החייט מאורחו, שהשמייע דברי תורה משובבי נפש. הוא הזמין אותו אליו לשבת הקרובה.

בליל שבת, אחרי תפילת ערבית, לחש החייט לכמה מידידיו כי האורח שבביתו הוא אדם מיוחד, וכי הם מוזמנים לבוא אליו אחרי הסעודה, ליהנות מתורתו וחוכמתו. הללו אכן באו אל בית החייט, ואולם האורח לא אהב את ההתקהלות סביבו וסירב לדבר, עד שהאורחים התפזרו.

עברה השבת. ביום ראשון בבוקר אמר רבי מאיר לשמשו: "אני מרגיש כי בעירנו נמצא אורח מארץ ישראל. הבא אותו אליי בהקדם".

השמש החל לשאול אנשים על דבר אורח מארץ ישראל שבא לעיר. הנשאלים משכו בכתפיהם ולא ידעו דבר.

החליט השמש לגשת לאזור העגלונים, בניסיון לברר אצלם. אחד העגלונים השיב שבאמצע השבוע שעבר הסיע אורח לא מוכר, והוא סעד בשבת אצל החייט. אולי הוא מארץ ישראל? השמש איתר את היהודי, ולתדהמתו גילה כי זה האיש שחשב לקבצן וסירב להכניסו אל הרבי. הוא אמר לו כי הרבי הורה להביאו לפניו מייד.

"זמן רב אני ממתין לך", פנה אליו הרבי בחביבות. "כבר כמה שנים אני יודע כי יש יהודי בארץ הקודש היושב באוהלה של תורה, ואינו חפץ לנצל את מצוות יישוב ארץ ישראל בעבור נישואי בנותיו. מן השמיים הטילו עליי לדאוג לחתונת בנותיך". הרבי ביקש מהשמש להביא אליו את התיבה הסגורה שבפינת חדרו. עיני היהודי נקרעו מתדהמה כאשר הרבי מסר לידיו תיבה מלאה מטבעות, כשהוא מרעיף עליו ברכות.

משם יצא היהודי לעבר הרבי מרוז'ין. הרבי פתח את התיבה והחל למרק את המטבעות שמקצתם החלידו, עד שהבריקו ונצצו, והיהודי חזר לביתו בארץ ישראל שמח וטוב לב.

סיים הרבי מסדיגורה את הסיפור ואמר לאברך: "כשם שאין ראוי לנצל את זכות ארץ ישראל, כך לא כדאי לנצל בעבור ממון את זכות האבות שלך"...

[על-פי 'נר ישראל']

בתורת התורה

ריון ברינה

"לאדם מערכי לב ומה מענה לשון" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מ"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן רוח: סמי בן שמחה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן האור אברהם: אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעמה: רוח בת שמעון מרים בת עזיזה: כותן בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה תמר ויעל בני פאולה
זיווג הגון: זרבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר: נעמה בת אסתר: יצחק בן חיה חרל בת זרבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לזרע של קיימא:

יהודה יצחקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מזל

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסנה שליט"א יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עודד בן הגר: גולן בן דינה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת חות: מרים קרן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שרה רחל בת נארה: חות בת לינה: נורית בת רחל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיווגי הרבים
ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון